

Copyright © B.N. van Eikema Hommes - 2020

Geredigeerd door: Helena Kaufmann

NUR: 301

Voor mijn vrienden

*“There are more things in heaven and earth, Horatio,
than are dreamt of in your philosophy.”*

William Shakespeare

De Alpha-beschaving

Hoofdstuk I

Het uitzicht op het kerkje, gelegen boven op een rotsformatie, was verbluffend. Langzaam liet Daniël zijn blik van de koepeltoren omlaag zakken en liet deze rusten op de fraai uitgevoerde eikenhouten deur die toegang gaf tot het heiligdom. Even leek het erop, dat de deur dichtsloeg, toen hij ernaar keek.

Gezeten tegen een reusachtige beukenboom, genoot Daniël van de omgeving. Het kerkje was zo'n vijftig meter van hem verwijderd en lag schuin tegenover hem op een rotsplateau van ongeveer dertig meter hoog. Het was moeilijk er te komen, maar met enige inspanning kon via een oude versleten houten trap het plateau bereikt worden.

Daniël hield van deze idyllische plek waar hij wel vaker kwam om tot bezinning te komen. Het was eind mei en de koperkleurige zon stond reeds laag aan de hemel en het zou nog enkele uren duren voordat de horizon werd aangeraakt. De zon bescheen de linkerkant van zijn lichaam en gaf hem, als hij zijn ogen sloot, het romantische idee dat er een vrouw tegen hem aanlag. De lucht was grotendeels blauw, met her en der wat wolken en de temperatuur was aangenaam, met een licht briesje vanuit het westen; een briesje dat leek te worden uitgeblazen door het zonnetje, dat zuchtte omdat ze zinloos moest ondergaan om morgen weer op te komen. Tussen Daniël en het hoger gelegen grijze kerkje lag een grote vijver die tot aan de rotsformatie liep en er aan de linkerkant als een gracht voorbijging, totdat deze uit het zicht verdween. De vijver werd gevoed door twee smalle stroompjes vanuit het oosten en het westen. Middels een smal boogbruggetje over het water was Daniël naar deze plek gelopen

en had zijn motorfiets – Brough Superior GW 2275 – aan de andere zijde achtergelaten.

Nu zat hij hier: de levensgenieter, die het schouwspel van de wonderbaarlijke natuur in zich opnam; de waarnemer die zich altijd het meest had laten leiden in zijn leven door uiterlijkheden en pas daarna door de ratio en in mindere mate het gevoel. De vijver was deels omgeven met riet en op het water dreef menig waterlelie, waarop kikkers kwaakten alsof hun leven ervan afhing. Een zwanenstelletje maakte het magische schouwspel compleet doordat zij met hun koppen naar elkaar gebogen een hartvormig symbool vormden. Hier was alles paradijselijk en het leek alsof de zondeval niet had plaatsgevonden.

Daniël keek naar de getypte velletjes papier in zijn handen en besloot nog eenmaal het artikel grondig door te lezen, zodat hij vanavond zijn akkoord kon geven aan de journalist, die het op schrift had gesteld. Aandachtig liet hij zijn ogen over de regels glijden en aan het einde gekomen mompelde hij: “Keurig!” Volgende week zou het artikel verschijnen in het populaire wetenschappelijke magazine *Scientific American* en zou voor een aardverschuiving zorgen omtrent het idee over de verloren beschaving van Atlantis. Daniël legde de velletjes naast zich neer, slaakte een diepe zucht, sloot voor een kort moment zijn ogen en omarmde de stilte.

Lang was de rust hem niet gegund, want vanuit de verte hoorde hij een vrouwenstem die riep: “Daniël, Daniël!” Hij keek in de richting van het geluid, maar door de felle stralen van de zon werd zijn blik vertroebeld en kon hij niet direct opmaken wie deze dame was. Ze liep precies voor de zon en met haar hoofd in het midden van de bol, leek het alsof het gezicht was omgeven door een aureool. Eerst leek ze zwart

haar te hebben, toen weer blond en uiteindelijk bleek het kastanjebruin te zijn. Het was zijn huishoudster die met versnelde tred kwam aanlopen met een brief in haar hand, waarmee ze in de lucht zwaaide.

Aangekomen kuchte en pufte ze, terwijl ze een zin probeerde uit te spreken. “Daniël, de postbode kwam zojuist langs en overhandigde mij deze brief, waarvan ik weet dat je erop wachtte.” Ze reikte hem de brief aan en toen Daniël zag wie de afzender was, ging zijn hart sneller kloppen. “De grote natuurkundige heeft toch tijd voor mij kunnen vrijmaken. Ik ben benieuwd wat Einstein te melden heeft! Bedankt voor het brengen van de brief Flory. Ga jij maar alvast terug naar huis, ik zal rond zeven uur thuis zijn voor het avondeten.” “Is goed Daniël, tot straks en pas op met het beklimmen van de rots. Je zult wel weer een bezoekje aan het kerkje willen brengen vermoed ik.” “Natuurlijk pas ik op, in dit paradijs wil ik niet mijn einde vinden. Ik zie je later, maak je om mij maar geen zorgen.” En terwijl ze weg liep keek Daniël haar na en zag haar mooie dikke haar op en neer bewegen. Met beide handen had ze haar rok ietwat opgetild om te voorkomen, dat deze de grond raakte die op bepaalde plekken nat en modderig was.

Enmaal uit het zicht opende Daniël de brief en begon de woorden van de oude professor uit Princeton tot zich te nemen, waarbij er een glinstering in zijn ogen verscheen. Einstein was het met hem eens en gaf hem de wetenschappelijke onderbouwing voor zijn hypothese van de aardkorstverschuiving – deze hypothese poneert het idee, dat onder invloed van verschillende factoren, zoals de poolkappen en de stand van de aardas, de dunne aardkorst in zijn geheel snel kan verschuiven over het vloeibare gedeelte van de aard-

mantel. Dit betekent dat de polen en de evenaar zich verplaatsen, waardoor bepaalde gebieden op aarde aan grote plotselinge klimaatveranderingen onderhevig zijn.

Het centrale idee, dat ook in het artikel wordt beschreven en een paradigmaverschuiving binnen de geologische wereld teweeg zou brengen, waardoor vele zaken, die tot op heden onverklaarbaar waren, verklaarbaar zouden worden. Daniël kon zijn geluk niet op en bedacht zich, dat deze uiteenzetting van Einstein nog een prima toevoeging zou zijn voor het artikel, zodat het nog overtuigender over zou komen op de lezer.

Daniël stond op, rekte zich uit, stak de brief in zijn kontzak en liep in de richting van het bruggetje met het idee de klim naar het kerkje te ondernemen. Aangekomen bij de trap, keek hij tegen de steile rotswand omhoog. De verweerde houten treden baanden zich al zigzaggend een weg omhoog naar het sacrale; het had wel wat weg van de Jakobsladder uit het Bijbelboek Genesis. Het voelde voor Daniël als een vorm van zelfkastijding om deze klim te ondernemen alvorens dichter tot het goddelijke te komen. Met de jaren was zijn conditie slechter geworden door de ongezonde levensstijl die hij erop nahield. Halverwege de klim moest hij dan ook even uitrusten om weer op adem te komen. Het zweet gutste van zijn voorhoofd en deed zelfs zijn ogen tranen, waardoor hij met zijn vingers in zijn ogen wreef en daardoor alleen maar meer irritatie veroorzaakte. "Kom op nou jongen nog even doorzetten het stelt niets voor," mompelde hij in zichzelf.

Bijna bovengekomen verloor hij haast zijn evenwicht en dit verhaal zou een kort leven zijn beschoren, indien hij zich niet snel had kunnen vastgrijpen aan een roestige ring die

aan de rotswand vast zat. Algauw smaakte hij de vrucht van de overwinning en met een euforisch gevoel, keek hij vanaf het plateau naar de ondergaande zon en de reusachtige heuvels in de verte; heuvels, die in zijn ogen in deze setting de archetypen symboliseerden, die diep lagen verborgen in het collectieve onderbewustzijn van de mens.

Hij draaide zich om en zag dat er een lichtrode gloed over het vroeg-gotische kerkje lag, doordat de zachte stralen het oude granieten steen streelden. Het heiligdom lag er vredig bij met aan weerszijden een treurwilg, die schaduw bood aan de graven, waarvan de grafstenen schots en scheef stonden. Daniël liep door het hoge gras naar de ingang die aan de zijkant lag en opende de zware eikenhouten deur die met veel geluid openging. Hij stapte naar binnen en opende een tweede deur, waarna hij algauw in het midden van het gebouwtje stond.

Zo af en toe voelde hij de behoefte, om hier naartoe te klimmen om de dorst van zijn innerlijke mens te lessen. Deze innerlijke mens kwam naar zijn mening, slecht tot zijn recht in de grotendeels extraverte en rationeel georiënteerde samenleving waarin de symbolische taal van de psyche niet meer werd begrepen.

Het kerkje was gebouwd in een traditionele Latijnse kruisvorm en omdat Daniël aan de zijkant via de dwarsbeuk was binnengekomen, stond hij nu in het midden van de viering; de vierkante plek waar de dwarsbeuk en de lengtebalk van het kruis elkaar overlappen. Boven hem bevond zich de toren met koepel met daarin een grote bronzen klok, waarvan het geluid ver diende te reiken door de echo die de zware granieten stenen veroorzaakten. Eenvoudige houten stoeltjes stonden keurig in rijen van zeven meter breed opgesteld

in het gedeelte dat men het schip noemt; de lange balk tot aan de viering. Aan beide zijden hiervan lag een open arcade van zo'n drie meter diep waardoor de kerkgangers liepen, alvorens plaats te kunnen nemen.

Daniël had onderwijl zijn blik gericht op een glas-inloodraam, waarop de beeltenis van Jezus was te zien met een duif boven zijn hoofd. Dit gedeelte achter de viering werd het koor genoemd. Hier maakte de open arcade een U-vorm, waardoor de zijbeuken met elkaar verbonden werden en men rond kon lopen. Het koor in dit kerkje was naar goed gebruik gericht naar het oosten; de plek waar de zon opkwam en omdat Christus als het licht van de wereld werd gezien. Nu vielen de stralen van de ondergaande zon precies op de duif boven het hoofd van Christus, waardoor dit symbool van de Heilige Geest leek los te komen van het glas.

Jezus en de Heilige Geest waren naar Daniëls idee, twee verschillende openbaringen van God, waarmee deze in contact met de mensheid was getreden. Jezus is hierbij de openbaring van God in het stoffelijke: de uiterlijke wereld en de Heilige Geest is de openbaring van God in het psychische: de innerlijke wereld van de mens. Lange tijd had Daniël geleefd in de godennacht, de rationele extraverte tijdgeest waarbij de uiterlijke wereld het primaat is en de psychische noden van de mens niet worden onderkend. Maar nu, in zijn tweede levensfase begreep hij meer en meer dat religie voor de mens completer is dan slechts de wetenschap, doordat eerstgenoemde zowel de innerlijke als de uiterlijke wereld tot bloei laat komen. Als er een Koninkrijk Gods bestond was zijn stellige overtuiging, dan lag dit in ieder van ons zelf verborgen, totdat het werd gevonden.

Daniël ontwaakte uit zijn geestelijke overpeinzingen en

liep naar de plek waarvoor hij hier vandaag was gekomen. Hij stak twee kaarsjes aan ter nagedachtenis aan zijn overleden ouders en bleef onberoerd naar de flakkerende vlammetjes kijken, waarvan de kern blauw was.

Zijn vader was begin dit jaar, na een rijk leven overleden en Daniël was nog niet lang terug van een reis naar het Morgenland, waar hij – overeenkomstig de wens van zijn ouweheer – de as had uitgestrooid op verschillende plekken, die nauwkeurig door hem waren aangegeven. Het was een emotionele tijd geweest en Daniël beschouwde het aansteken van dit kaarsje voor hem, als de afsluiting van een moeilijke periode. Zijn moeder was inmiddels al vijftien jaar zaliger, maar nog steeds zag hij haar vaak in zijn dromen en voerde hele gesprekken met haar. In zijn nachtkastje bewaarde hij een lok van haar rode haar en zo nu en dan haalde hij deze tevoorschijn; keek ernaar en streelde het zachtjes met zijn vingers. Als een witte vlinder ging zij sinds haar dood door het leven. Dat was zijn stellige overtuiging. In het voorjaar zag hij haar vaak tijdens zijn wandelingen door de natuur en verbeeldde zich dat ze bij hem was in de vorm van een vlinder en al dartelend zijn pad volgde. Voor zijn vader, was hem nog geen ‘iets’ te binnen geschoten, maar dit zou vanzelf komen zo dacht hij: wellicht een bepaalde ster aan het firmament ...

Opeens hoorde Daniël een deur dichtslaan gevolgd door het knerpende geluid van de zware eikenhouten deur en het leek alsof een persoon met gezwinde spoed het kerkje verliet. Zou hij de hele tijd gadegeslagen zijn door iemand? Met stevige passen liep Daniël naar de deur en buitengekomen keek hij om zich heen. Hij zag niemand maar hoorde in de verte een auto starten die vervolgens met hoge snelheid

wegreed. Vreemd, dacht Daniël, hij had de hele dag al het gevoel gehad, dat hij was gadeslagen zonder dat hij dit goed had kunnen duiden. Een achtervolging zat er niet in, omdat zijn motor nog beneden in het dal stond en Daniël eerst nog de klim omlaag diende te ondernemen. Iets van zijn à propos begaf hij zich naar de rand van het plateau en zette zijn voet op een richel om een begin te maken met de afdaling. Wonder boven wonder verliep dit alles zonder problemen; de zon was inmiddels bijna helemaal ondergegaan en haar laatste stralen hadden te weinig kracht gehad om de trap afdoende te verlichten.

Aangekomen bij zijn motor, trok hij deze van zijn standaard zwaaiende rechterbeen eroverheen, zette zijn helm op en startte het gevaarte. Met een stevig ronkend geluid en het felle licht uit de koplamp ondernam Daniël de weg terug naar huis; een weg die zich al slingerend door het heuvelachtige landschap van de Cotswolds baande. Na ongeveer tien minuten zag hij de verlichting van zijn cottage tussen de bomen door in zijn blikveld verschijnen en een glimlach verscheen op zijn gezicht. Het was goed om weer thuis te zijn!

Hoofdstuk II

De volgende ochtend was Daniël vroeg uit de veren; hij had vast geslapen en voelde zich uitgerust. Met een kop thee was hij op een bankje naast het huisje gaan zitten en liet de zachte zonnestralen zijn gezicht beroeren, terwijl hij luisterde naar het getjilp van de vogels die af en aan vlogen. Sun Hill was zijn plek onder de zon waar hij zich thuis en geborgen voelde.

Nadat hij met vervroegd pensioen was gegaan en de schimmige wereld van de geheime dienst de rug had toegekeerd, had hij eind 1945 dit destijds vervallen huisje gekocht in de nabijheid van Cranham: een klein plaatsje in het Graafschap van Gloucestershire. Met behulp van vrienden had hij dit stulpje – vlak aan de rand van de weg en verscho- len tussen de bomen – naar zijn eenvoudige behoefte vormgegeven en ingericht. Aan oppervlakte was het niet groter dan vier bij acht meter en bestond uit vier vertrekken: twee op de begane grond en twee op de eerste verdieping. Boven de ingang had hij een grijze stenen balk geplaatst met daarop in het Latijn geschreven *caute*, dat voorzichtig betekent. Eenmaal over de drempel kwam je direct in een halletje dat toegang gaf tot de trap. Links hiervan bevond zich de slaapkamer en bibliotheek met zo'n tweeduizend boeken keurig in kasten tegen de muur geplaatst; Daniël sliep als het ware tussen zijn boeken. Rechts van de hal lag de badkamer met badkuip, waarin hij uren kon liggen, terwijl een goed boek hem gezelschap hield. Nam men de trap naar boven – waarbij een dik touw dienstdeed als trapleuning – dan kon men bovengekomen naar rechts naar de proviandkamer, waarvan de muren waren afgedekt met aluminiumplaten om te zor-

gen voor koelte. Aan de linkerkant bevond zich de studeerkamer met in de hoek naast de bank en vlakbij het raam een grammofoon met een enorme hoorn. Daniël hield van muziek en pleegde alleen of met vrienden te luisteren naar Wagner, Chopin, Beethoven, Mozart, Mahler en Bach; ongeveer tweehonderd platen had hij in zijn collectie. Opvallend was, dat het huis geen toilet of keuken had en daarnaast ook nog eens verstoken was van elektriciteit. Bij de deur stond een spa en Daniël deed zijn behoefte buitenshuis – ongeacht het jaargetijde – en vond dat het omliggende terrein hier genoeg ruimte toe bood. Ook bezoekers werden aan deze spartaanse levensstijl onderworpen en deden hun behoefte buitenshuis. Veel at hij uit blik vergezeld van een stuk vers stokbrood, dat hij 's ochtends in het dorp haalde. Het huis werd verwarmd door een openhaard in de slaapkamer en een openhaard in de studeerkamer. Het haardhout sprokkelde hij rondom het huis bij elkaar en sloeg het op onder een afdakje naast de schuur achter het huis, waarin hij zijn motor had staan. Daniël hield van het eenvoudige leven en wenste voor geen goud zijn spartaanse bestaan in te ruilen voor een luxeleventje in de stad. Tachtig procent van zijn tijd bracht hij het liefst alleen als een kluizenaar door, waarbij hij zich de laatste jaren stevig had vastgebeten in de geologie en bovenal in zijn theorie van de aardkorstverschuiving; een theorie, die in de wereld van aardkundigen op weinig bijval kon rekenen. Daarnaast bestudeerde hij oude kaarten die naar zijn mening gebaseerd waren op kaarten, die gemaakt waren door een onbekende civilisatie. Een civilisatie die reeds de oceanen bevoer, voordat de eerste aan ons bekende civilisaties ontsproten aan het aardoppervlak. Ook in dit geval waren de heilige huisjes omver geschopt en kwam de

traditionele geschiedschrijving op losse schroeven te staan: het idee, dat de eerste grote beschavingen in het vierde millennium voor Christus waren ontstaan, waarna we geleidelijk in het atoomtijdperk terecht waren gekomen. Sowieso vond Daniël dat laatste niet plausibel: de mens begon zo'n tien-duizend jaar voor Christus volgens de algemeen geaccepteerde opvatting met de landbouw, terwijl de Homo sapiens toch zeker al honderdvijftigduizend jaar op de aardkloot rondliep. In zijn optiek was de landbouw slechts doorgegeven door een verloren gegane civilisatie, die tot op heden nog niet geduid was; en was de mens voor zijn plotselinge agrarische Eureka-moment niet alleen maar een vleesetende jager geweest, die van plek naar plek trok.

In het verlengde hiervan, had hij de aloude sage van Plato omtrent Atlantis nieuw leven ingeblazen. Daniël beschouwde dit verhaal niet als een verzinsel van de Griekse filosoof, maar als bewijs dat de Alpha-beschaving ten onder was gegaan aan de aardkorstverschuiving. Plato dateerde de teloorgang van Atlantis rond 10500 voor Christus en dit strookte volgens Daniël met de laatste aardkorstverschuiving. Op grond van de aanwijzingen die de wijsgeer in zijn geschriften gaf, was Daniël er stellig van overtuigd geraakt, dat Atlantis op Antarctica had gelegen. Een continent dat haar geheim niet makkelijk zou prijsgeven, vanwege de natuurlijke witte grafzerk die haar bedekte.

Meerdere boeken had hij over deze onderwerpen geschreven, maar deze waren lauwtjes ontvangen in het publieke domein. Tot het moment twee weken terug, toen een jonge veelbelovende freelancejournalist contact met hem had opgenomen, om een interview bij hem thuis af te nemen, voor een artikel dat zou worden geplaatst in het blad

Scientific American. Daniël was opgetogen geweest en hoopte dat hierdoor zijn ideeën in vruchtbare aarde zouden vallen, waardoor er verder onderzoek op gang zou komen en de geschiedenis van de aarde en haar bewoners herijkt zou worden.

Terwijl Daniël naar een vlieg staarde die op het randje van zijn theekop balanceerde, hoorde hij het schapenhek achter het huis dichtvallen. Daarna het geluid van voetstappen over het kiezelpad, dat dichterbij kwam. De vlieg vloog weg en toen hij opkeek zag hij Flory achter het huis vandaan komen met haar fiets aan de hand. Wat zag ze er mooi uit in haar turquoise jurk die tot net over haar knieën viel. Haar kastanjebruine lange haar glinsterende in de ochtendzon. Ze deed hem denken aan zijn favoriete Franse actrice die hij vanaf zijn jeugd had aanbeden. Flory was dertig lentes jong en woonachtig in Gloucester. Daniël had een bijzondere geschiedenis met haar, die zeker niet alledaags was. Zeven jaar terug had hij haar leren kennen in een doorgangshotel in Stroud, waar hij haar vaste klant was. Zo nu en dan zocht hij gemoedsrust in dit huis van vertier en bouwde mettertijd een innige band met haar op. Ze was afkomstig uit een land aan de Zwarte Zee en opgegroeid in een havenstad. In de oorlog had zij haar beide ouders verloren. Vanwege hun Roma-afkomst waren ze als slachtvee afgevoerd naar één van Hitlers concentratiekampen alwaar zij de hongerdood stierven. Alleen door haar ziel te verkopen aan menig Duitse officier wist zij de dodenrit te ontspringen, maar was geestelijk voor het leven getekend. Het verkopen van haar lichaam was de manier geweest waardoor ze eerst middels een Russische militair en later door een Engelse zakenman terecht was gekomen in het Verenigd-Koninkrijk. Na haar zoveelste

smeekbede om haar uit dit milieu te bevrijden, had Daniël besloten haar onder zijn hoede te nemen en had voor haar een klein huisje gehuurd in het centrum van Gloucester. Als tegenprestatie nam zij de taak van zijn bescheiden huishouding op zich. Hierdoor kwam zij zo'n vier keer per week bij hem langs en had zelfs de sleutel van het huis. Ze hadden de afspraak dat wanneer zijn deur op slot was, zij hem met rust zou laten en niet zou proberen zijn huis te betreden. Nu was Flory als het ware zijn muze en hield het creatieve vuur en zijn levenslust in hem brandende. Samen bedronken zij zich zo nu en dan in de late uurtjes, om hun beider geweten te bedwelmen. En soms in die toestand verleidde ze hem tot dingen, die hij eigenlijk niet met haar wilde. Maar dan fluisterde ze in zijn oor, dat alles in orde was, en dat ze veel van hem hield en dat wat er ook gebeuren zou, zij hem eeuwig dankbaar zou blijven voor hetgeen hij betekende in haar leven. Meestal bleef ze daarna bij hem slapen en verbleef dan die nacht in de bovengelegen proviandkamer, waar een bunkbed stond dat Daniël speciaal voor haar had aangeschaft. Hij lag dan de ganse nacht te woelen in zijn bed terwijl zijn geweten aan hem knaagde, omdat hij toch weer had toegegeven aan zijn primitieve driften. Hij besloot dan dat het nooit meer zou gebeuren, maar wist tegelijkertijd dat dit niet het geval zou zijn ...

“Goedemorgen Daniël, wat zit je voor je uit te staren, is er iets?” “Nee, er is niets Flory, ik genoot van mijn kop thee en de schoonheid van de natuur.” “Ben jij niet blij met de brief van Albert Einstein? Je was er gisteravond onder het eten maar kalmpjes onder, terwijl ik euforisch was.” Ze gaf hem een kus op zijn voorhoofd en streek vluchtig door zijn platinakleurige lokken. “Zullen we samen nog een kop thee drin-